

Dosarul nr. 2rac-303/18

Instanța de fond: judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: O. Țurcan)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: G. Dașchevici, S. Gîrbu, L. Bulgac)

DECIZIE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic
Nicolae Craiu
Galina Stratulat

examinând recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni “Termoelectrica”,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe
Acțiuni “Termoelectrica” împotriva CCL nr. 142 cu privire la încasarea dobânzii
de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respins apelul declarat de Societatea pe Acțiuni “Termoelectrica” și a fost
menținută hotărârea din 22 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La data de 30 iunie 2016, SA „Termoelectrica” a depus cerere de chemare în
judecată împotriva CCL nr. 142, prin care a solicitat încasarea din contul pârâtului
a sumei de 2 064 749, 71 de lei cu titlu de datorie pentru energia termică pentru
perioada 01 decembrie 2015 - 31 aprilie 2016 și încasarea sumei de 94 725, 84 de
lei cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada 01 februarie 2016 - 26 mai
2016.

În motivarea cererii de chemare în judecată s-a indicat că în temeiul
contractului de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 142 din 01 martie 2009,
încheiat între SA „Termoelectrica” și CCL nr. 142, ultimul și-a asumat obligația de
a achita conform pct. 4.2 al contractului nominalizat, lunar plata pentru utilizarea
energiei termice furnizate, prin dispozițiile de plată conform tarifelor stabilite.
Însă, din cauza neonorării obligațiilor contractuale prin neachitarea bonurilor de
plată pentru consumul de energie termică, pârâtul a acumulat datoria în sumă de 2
064 749, 71 de lei, pentru perioada de consum 01 decembrie 2015 - 31 aprilie
2016, confirmată prin lista facturărilor și achitărilor.

Reclamantul a menționat că, pentru întârzierea plăților, conform art. 619 Cod civil, s-a calculat dobânda de întârziere în sumă de 94 725, 84 de lei pentru perioada 01 februarie 2016 - 26 mai 2016.

Totodată, conform art. 512 Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Art. 624 Cod civil, prevede că, clauza penală (penalitatea) este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun, iar neexecutarea include orice încălcare a obligațiilor, inclusiv executarea necorespunzătoare sau tardivă

SA „Termoelectrica” a precizat că, întru soluționarea litigiului pe cale amiabilă, la 15 iunie 2016 pârâtului i-a fost expediată reclamația/somația cu nr. 79/3502, prin care a solicitat achitarea energiei termice furnizate pentru perioada 01 decembrie 2015 - 31 aprilie 2016, suma datoriei acumulate constituind 2 064 749, 71 de lei și încasarea sumei de 94 725, 84 de lei cu titlu de dobândă pentru întârzierea executării obligațiilor pecuniare în perioada 01 februarie 2016 - 26 mai 2016, cu acordarea unui termen de 5 zile pentru achitarea datoriei la serviciul prestat, însă pârâtul nu și-a onorat obligațiunile.

În cadrul examinării cauzei, SA „Termoelectrica” și-a concretizat pretențiile, solicitând încasarea din contul CCL nr. 142 a datoriei pentru energia termică în mărime de 1 284 859, 99 de lei pentru perioada 01 noiembrie 2015 - 31 aprilie 2016 a dobânzii de întârziere în sumă de 94 725, 84 de lei pentru perioada 01 februarie 2016-26 mai 2016, precum și a taxei de stat în sumă de 50 000 de lei.

Ulterior, SA „Termoelectrica” a mai înaintat în instanța de judecată o cerere de concretizare a pretențiilor, precizând că datoria la energia termică pentru perioada 01 decembrie 2015 – 31 aprilie 2016 a fost achitată integral, solicitând încasarea din contul CCL nr. 142 a sumei de 94 725 de lei cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada 01 februarie 2016 - 26 mai 2016 și încasarea taxei de stat în sumă de 50 000 de lei.

Prin hotărârea din 22 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată depusă de SA „Termoelectrica” a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul CCL nr. 142 în beneficiul SA „Termoelectrica” a taxei de stat în sumă de 50 000 de lei.

În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Împotriva hotărârii instanței de fond, la data de 19 iunie 2017, SA „Termoelectrica” a declarat apel, solicitând casarea parțială a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

Prin decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de SA „Termoelectrica” și s-a menținută hotărârea din 22 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la 25 mai 2018, SA „Termoelectrica” a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe în partea respingerii acțiunii,

cu emiterea unei noi hotărâri prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului, recurenta a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și pasibilă casării în partea contestată.

SA „Termoelectrica” a indicat că instanța de apel a interpretat în mod eronat prevederile art. 171 alin. (1) și (3) Cod civil, în conformitate cu care Cooperativa este asociația benevolă de persoane fizice și juridice, organizată pe principii corporative în scopul favorizării și garantării, prin acțiunile comune ale membrilor săi, a intereselor lor economice și a altor interese legale.

Membrul cooperativei suportă riscul ce rezultă din activitatea acesteia în limita participățiunii deținute în patrimoniul ei, inclusiv partea nevărsată.

Totodată, art. 55 alin.(1) și (3) Cod civil, statuează, că cooperativele sunt persoane juridice iar persoana juridică fiind definită drept organizația care are un patrimoniu distinct și răspunde pentru obligațiile sale cu acest patrimoniu, poate să dobândească și să exercite în nume propriu drepturi patrimoniale, să-și asume obligații, poate fi reclamant și pârât în instanța de judecată.

Astfel, CCL nr. 142, fiind cooperativă, prin definiție este persoană juridică, care dispune de patrimoniu distinct și poartă răspunderea juridică pentru obligațiile care îi revin, dispune aptitudinea juridică de a dobândi și a exercita drepturi patrimoniale anume în numele său și nu a membrilor săi.

Mai mult, art. 68 alin. (1) și (2) Cod civil, prevede, că persoana juridică răspunde pe obligațiile sale cu tot patrimoniul ce îi aparține. Fondatorul (membrul) persoanei juridice răspunde pentru obligațiile persoanei juridice, iar persoana juridică nu răspunde pe obligațiile fondatorului (membrului), cu excepțiile stabilite de lege sau de actul de constituire.

Iar, potrivit art. 94 alin. (1) și (2) din Legea cooperăției de consum nr. 1252 din 28 septembrie 2000, pentru obligațiile sale, organizația cooperatistă de consum poartă răspundere cu întreaga proprietate. Organizația cooperatistă de consum nu poartă răspundere pentru obligațiile membrilor săi, iar aceștia nu poartă răspundere pentru obligațiile organizației cooperatiste de consum decât în limitele părților sociale depuse.

Prin urmare, consideră recurenta că la caz, anume persoana juridică CCL nr. 142 va răspunde pentru obligațiile sale asumate și nu membrii săi, în calitate de persoane fizice, inclusiv pentru obligația de plată a dobânzii de întârziere la datoriile acumulate în bază de contract bilateral.

A mai relatat recurenta că instanțele inferioare au interpretat eronat prevederile art. 25 alin. (1) din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 1402 din 24 octombrie 2002, potrivit căreia persoanele fizice și juridice care beneficiază de servicii publice de gospodărie comunală sânt obligate să achite contravaloarea serviciilor prestate, conform facturilor primite, în termenul prevăzut de contractul încheiat între operator și consumator.

La caz, anume CCL nr. 142 are încheiat contract cu furnizorul SA „Termoelectrica”, energia termică fiind furnizată de către operator până la hotarul de delimitare a apartenenței de balanță a CCL nr. 142, de care ultima și a beneficiat atât prin consumul în încăperile de care se folosește administrația CCL nr. 142, în

încăperile de uz comun, cât și prin repartizare prin propriile rețele și mecanisme interne către membrii cooperativei, posesorii de apartamente.

Astfel, efectuând livrarea de energie termică, în bază de contract, anume către gestionarul fondului locativ CCL nr. 142, SA „Termoelectrica”, eliberează lunar facturi fiscale eliberate pe numele cumpărătorului consumator, în corespundere cu prevederile art. 117 Cod fiscal.

În acest sens SA „Termoelectrica” nu eliberează facturi posesorilor de apartamente aflate în gestiunea CCL nr. 142, dar intermediarii la decontări - ÎM ”Infocom”, în baza datelor primite de la gestionarul fondului locativ CCL nr. 142 (date coordonate cu furnizorul de energie termică), în numele CCL nr. 142, conform art. 2 din Legea serviciilor publice de gospodărie comunală nr. 1402 din 24 octombrie 2002, asigură distribuirea pe apartamente a volumelor serviciilor de alimentare cu energie termică, tipărește și expediază bonurile de plată, percepe plățile de la subconsumatori (posesori de locuințe) și efectuează transferul mijloacelor bănești astfel percepute către furnizor (la caz SA „Termoelectrica”) întru acoperirea facturilor fiscale lunare deschise pentru energia termică furnizată.

Deci, în interpretarea corectă a prevederilor art. 25 alin. (1) și (6) din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002 și a pct. 17, 18 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 191 din 19 februarie 2002, CCL nr. 142, în calitate de beneficiar contractual de energie termică poartă obligația de achitare a prețului pentru energia termică care îi este furnizată de către S.A. „Termoelectrica”.

Totodată, proprietarii, chiriașii de apartamentele blocurilor locative gestionate de către CCL nr. 142, poartă obligația de achitare a prețului pentru serviciul de alimentare cu energie termică prestată de către CCL nr. 142, mijloace bănești colectate în baza bonurilor de plată (ordine de încasare a numerarului), transferate prin instituțiile bancare către intermediarul la decontări, care, la rândul său îi atribuie pentru acoperirea plății indicate în fiecare factură fiscală de plată emisă de furnizorul SA „Termoelectrica” pe numele cumpărătorului CCL nr. 142 în baza contractului nr. 142 din 01 martie 2009.

Mai mult, că la balanța CCL nr.142 se află rețelele interne de distribuție și anume intimatul efectuează deservirea, curățarea, spălarea, reparația rețelelor termice intrabloc. Iar, SA ”Termoelectrica”, în calitate de furnizor de energie termică, nu are încheiate contracte cu proprietarii/chiriașii de apartamente și nu se află cu aceștia în raporturi juridice de furnizare a energiei termice sau de prestare a serviciului de alimentare cu energie termică în mod direct, fiind în incapacitate de a încasa de la ei plata pentru agentul termic în beneficiul propriu.

A adăugat recurenta că, instanța de fond a interpretat incorect calitatea CCL nr.142 de intermediar și nu de operator în sensul prevăzut de art. 2 din Legea nr. 1402 din 24 octombrie 2002.

În aceste condiții nu suportă nici o justificare concluziile instanțelor ierarhic inferioare, cu referire la prevederile art. 602 alin. (1) și art. 603 Cod civil, în sensul lipsei vinovăției CCL nr. 142.

Or, la caz, având obligația de a încheia contracte cu fiecare posesor/proprietar de apartament, conform art. 51 alin. (1) din Legea cu privire la locuințe pentru serviciile comunale, dar și potrivit pct. 5.1.12. din Contractul de livrare-utilizare a energiei termice în apă caldă nr. 142 din 01 martie 2009, având obligația de a

asigura plata la timp de către subconsumatori și de a aplica față de aceștia măsuri de influență pentru plata întârziată a facturilor, CCL nr. 142 urma să întreprindă acțiuni concrete în vederea neadmiterii situațiilor de întârziere la achitarea datoriilor în bază de facturi față de SA „Termoelectrica”.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Având în vedere că copia deciziei integrale a fost expediată în adresa participanților la proces la 06 martie 2018 (f.d. 115), cât și faptul că la materialele cauzei lipsesc careva probe care ar demonstra momentul comunicării acesteia către recurent, respectiv Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul înaintat de SA „Termoelectrica”, a fost depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție prin încheierea din 26 septembrie 2017 a considerat recursul admisibil fără a prejudicia fondul și a dispus judecarea acestuia de către completul din 5 judecători.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă, în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul s-a examinat fără înștiințarea participanților la proces, însă data și ora ședinței a fost plasată pe pagina web a Curții Supreme de Justiție. Astfel, Colegiul a decis inoportună invitarea acestora, întrucât argumentele expuse în cererea de recurs au fost formulate cu suficientă precizie pentru a permite instanței verificarea legalității hotărârii atacate. Totodată, toate punctele de drept care puteau exista în această cauză pot fi cercetate și soluționate în mod adecvat pe baza înscrisurilor prezentate la dosar. În esență, recurentul și intimatul au avut posibilitatea să își prezinte poziția în scris și să răspundă la concluziile părții adverse. Mai mult, nici un participant la proces nu a solicitat audierea publică a cauzei sale.

Judecând recursul declarat în limitele invocate și pe baza materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că acesta este neîntemeiat și care urmează a fi respins cu menținerea deciziei din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) Codul de procedură civilă, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să respingă recursul și să mențină decizia instanței de apel și, după caz, hotărârea primei instanțe, precum și încheierile atacate cu recurs.

După cum denotă actele cauzei, SA „Termoelectrica” la 30 iunie 2016 a înaintat cerere de chemare în judecată cu o ulterioară concretizare a cerințelor împotriva CCL nr. 142, prin care a solicitat încasarea din contul CCL nr. 142 a sumei de 94 725 de lei cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada 01 februarie 2016 - 26 mai 2016 și încasarea taxei de stat în sumă de 50 000 de lei.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, prima instanță prin hotărârea din 22 mai 2017 a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de SA „Termoelectrica”, fiind dispusă încasarea din contul CCL nr. 142 în beneficiul SA „Termoelectrica” a taxei de stat în sumă de 50 000 de lei.

În rest, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

În susținerea soluției date instanța de fond a reținut dispozițiile art. 512 alin. (1), art. 602 alin. (1) și art. 619 Cod civil și art. 94 Codul de procedură civilă.

În acest context instanța de fond a subliniat că CCL nr. 142, în raportul juridic obligational existent este un intermediar între furnizorul de energie termică și consumatorii acesteia, iar forma organizatorico-juridică a pârâtului denotă că sumele adjudecate suplimentar din contul acesteia, în speță dobânzile de întârziere, se atribuie la categoria pierderilor cooperativei, pierderi ce sunt compensate din contul membrilor cooperativei.

Instanța, a mai reținut că deoarece dobânda de întârziere constituie pierderi ale CCL nr. 142, în temeiul art. 174 Cod civil, aceasta urmează a fi acoperită proporțional, respectiv răspunderea pentru formarea datoriilor va fi suportată și de membrii cooperativei care nu au cauzat prejudicii prin întârziere, neînregistrând datorii față de furnizorul de energie termică, fiind cert că instituirea unei obligații de compensare a dobânzii de întârziere calculate ca urmare a formării datoriilor de către unii membri ai cooperativei din contul tuturor membrilor cooperativei contravine Legii, deoarece instituie obligațiuni inechitabile față de persoanele care nu poartă răspundere civilă pentru situația creată.

Împotriva hotărârii instanței de fond, la data de 19 iunie 2017, SA „Termoelectrica” a declarat apel, solicitând casarea parțială a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

Judecând apelul, Curtea de Apel Chișinău prin decizia din 25 ianuarie 2018, a respins apelul declarat de SA „Termoelectrica” și a menținut hotărârea din 22 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră soluția instanței de apel corectă din următoarele considerente.

Conform art. 171 alin. (1) și (3) Cod civil, cooperativă este asociația benevolă de persoane fizice și juridice, organizată pe principii corporative în scopul favorizării și garantării, prin acțiunile comune ale membrilor săi, a intereselor lor economice și a altor interese legale. Membrul cooperativei suportă riscul ce rezultă din activitatea acesteia în limita participațiunii deținute în patrimoniul ei, inclusiv partea nevărsată.

Conform art. 619 alin. (1) Cod civil, obligațiilor pecuniare li se aplică dobânzi pe perioada întârzierii. Dobânda de întârziere reprezintă 5% peste rata dobânzii prevăzută la art. 585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

În cazul actelor juridice la care nu participă consumatorul, dobânda este de 9% peste rata dobânzii prevăzută la art. 585 dacă legea sau contractul nu prevede altfel. Nu este admisă proba unui prejudiciu mai redus.

În temeiul art. 512 alin. (1), 513 alin. (1) și 514 Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face. Debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință și diligență la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației. Obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 572 alin. (2) Cod civil, obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit. Având în vedere normele legale enunțate, Colegiul reține că buna-credință este regula care presupune că părțile contractante trebuie să-și execute obligațiile asumate astfel încât efectele contractului să corespundă, în cel mai înalt grad, voinței lor reale, să manifeste o activitate onestă, loială și de totală încredere reciprocă pe întreaga perioadă de existență a obligației, inclusiv și la momentul executării.

Astfel, Colegiul elucidează că prin contractul de livrare a energiei termice în apă caldă nr. 142 din 01 martie 2009, SA „Termoelectrica” și CCL nr. 142 și-au asumat angajamente reciproce, care trebuie realizate întocmai, fără a oferi interpretări eronate. Or. din conținutul contractului nr. 142 din 01 martie 2009 se deduce cert că CCL nr. 142 s-a obligat la plata costului pentru energia termică livrată CCL nr. 142 la hotarul de delimitare a apartenenței de balanță a rețelelor termice.

Conform art. 585, în cazul în care, conform legii sau contractului, obligația este purtătoare de dobândă, se plătește o dobândă egală cu rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei dacă legea sau contractul nu prevede o altă rată.

Conform art. 602 alin. (1) Cod civil, în cazul în care nu execută obligația, debitorul este ținut să-l despăgubească pe creditor pentru prejudiciul cauzat astfel dacă nu dovedește că neexecutarea obligației nu-i este imputabilă.

În conformitate cu art. 617 alin. (5) Cod civil, debitorul nu este în întârziere atât timp cât prestația nu a avut loc din cauza unor împrejurări neimputabile debitorului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, menționează că, dobânda de întârziere este plata pe care debitorul o datorează creditorului pentru folosirea surselor financiare ale celui din urmă, ca urmare a întârzierii executării unei obligații pecuniare.

Prin urmare, cu referire la cele enunțate, rezultă că la caz se constată a fi întemeiată concluzia instanțelor de judecată cu referire la prevederile art. 602 alin. (1) și art. 603 alin. (1) Cod civil precum că, ținând cont că datoriile CCL nr. 142 față de SA „Termoelectrica” sunt formate din datoriile consumatorilor finali – membri ai Cooperativei, față de pârât/intimat, lipsește vina acestuia în formarea datoriilor respective, în lipsa unei autonomii bugetare în raport cu membrii săi, ceea ce denotă că aceasta este scutită de răspunderea pentru întârzierea executării obligației de plată a datoriilor formate.

Or, la caz, neexecutarea obligației de plată de către CCL nr. 142 a fost condiționată de faptul că nu existau mijloace financiare pe conturile sale și de fapt CCL nr. 142, își execută obligațiile contractuale față de SA „Termoelectrica” în dependență de existența surselor financiare pe conturile sale.

Așadar, reieșind din circumstanțele expuse mai sus, datoriile CCL nr. 142 față de reclamant sunt formate din datoriile consumatorilor finali – membri ai cooperativei, față de pârât, astfel lipsește vina reclamantului în formarea datoriilor respectiv, în lipsa unei autonomii bugetare în raport cu membrii săi, ceea ce denotă că în temeiul art. 602-603 Cod civil, acesta este scutit de răspunderea pentru întârzierea executării obligației de plată a datoriilor formate.

Corespunzător Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că instanțele de judecată corect au constatat că neexecutarea obligațiilor contractuale de către CCL nr. 142 nu-i este imputabilă ei și corect a respins pretențiile formulate de SA „Termoelectrica” cu privire la încasarea dobânzii de întârziere.

Raportând la caz cadrul legal enunțat în coroborare cu relatările stabilite instanța de recurs reține drept justă și întemeiată concluzia instanței de apel privind respingerea apelului declarat de SA „Termoelectrica” și menținerea hotărârii din 22 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care acțiunea a fost respinsă.

Prin urmare celelalte argumente ale recurente formulate în recurs, la fel, sunt neîntemeiate, mai mult, în esența lor, sunt similare argumentelor invocate în apel și sunt expuse asupra circumstanțelor, cărora le-a fost dată o apreciere corectă și nefiind stabilite încălcări.

Concluzionând, instanța de recurs conchide că decizia recurată este adoptată în limitele competenței, cu aplicarea corectă a legii materiale care guvernează raportul juridic litigios, iar în cadrul judecării cauzei au fost create condiții obiective participanților la proces, întru realizarea drepturilor sale procedurale.

Mai mult că aceste argumente nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Față de cele ce preced și având în vedere faptul că soluția dată de instanța de apel conform normelor de drept material enunțate este legală și întemeiată fiind cercetate pertinent probele administrate la materialele cauzei și corect soluționat litigiul dat, iar criticile formulate în recurs sunt nejustificate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a respinge recursul și de a menține decizia instanței de apel.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. a) și art. 445 alin. (3) Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e

Se respinge recursul declarat de către Societatea pe Acțiuni „Termoelectrica”.

Se menține decizia din 25 ianuarie 2018 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 22 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, emisă în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni “Termoelectrica”

împotriva CCL nr. 142 cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic

Nicolae Craiu

Galina Stratulat